

Curtea Supremă de Justiție

D E C I Z I E

9 iulie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Iurie Bejenaru, Mariana Pitic

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Devder Djulieta și de către avocatul Spînu Ludmila în interesele inculpatului Ghimp Ion, împotriva deciziei din 30 octombrie 2019 a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău, în cauza penală în privința lui

Ghimp Ion XXXXX, născut la XXXXX, originar
din XXXXX, domiciliat în XXXXX, XXXXX,

în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 251, 244 alin. (2) lit. b) Cod penal.

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond de la 07.11.2016 până la 26.07.2017;

Instanța de apel de la 23.08.2017 până la 29.11.2017;

de la 12.06.2018 până la 09.10.2018;

de la 03.06.2019 până la 30.10.2019;

Instanța de recurs de la 20.02.2018 până la 24.04.2018;

de la 06.12.2018 până la 09.04.2019;

de la 23.01.2020 până la 09.07.2020.

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală a fost legal executată.

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție asupra recursurilor ordinare în cauză în baza actelor din dosar,

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău sediul Ciocana din 26 iulie 2017, Ghimp Ion a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

art. 251 Cod penal, la 1 an închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a exercita funcții administrative pe termen de 2 ani;

art. 244 alin. (2) lit. b) Cod penal la 3 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de exercita funcții administrative pe termen de 2 ani.

Conform art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul total al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita funcții administrative pe termen de 4 ani.

În temeiul art. 90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii pentru perioada de probațiune de 2 ani.

Acțiunea civilă înaintată de către Braga Vitalie în interesele SC „Rost Import SRL a fost respinsă ca neîntemeiată.

Acțiunea civilă înaintată de către procuror a fost respinsă, fiindu-i explicat că respingerea cererii nu exclude posibilitatea adresării în instanța de ordin civil după determinarea cercului părților.

A fost dispusă încasarea de la Ghimp Ion a cheltuielilor de judecată în sumă de 78 871,47 de lei.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt că, Ghimp Ion fiind fondatorul și administratorul SC „Neigicom” SRL, în perioada 27 februarie – 28 iunie 2013, având obligația de a păstra în depozitul întreprinderii marfă - jucării pentru copii în asortiment, în sumă de 804 330 de lei, asupra căreia, la 27 februarie 2013, conform încheierii Judecătorei Ciocana mun. Chișinău din 22 februarie 2013, a fost aplicat sechestrul, totodată, fiind preîntâmpinat de răspunderea pe care o poartă pentru înstrăinarea bunurilor sechestrate, fapt consemnat în procesul-verbal de aplicare a sechestrului întocmit de executorul judecătoresc Boțan George, în circumstanțe necunoscute a însușit bunurile sechestrate și a părăsit teritoriul Republicii Moldova.

Tot Ghimp Ion, în perioada 01 ianuarie 2010 - 31 martie 2013, fiind fondatorul și administratorul SC „Neigicom” SRL, având scopul evaziunii fiscale, a tănuit unele obiecte impozabile, și anume tranzacțiile de vânzare-cumpărare a jucăriilor și altor articole pentru copii, neachitând la bugetul de stat taxa pe valoare adăugată (TVA) în sumă de 1 729 028 de lei și impozitul pe venit în sumă de 1 367 598 de lei, plăți fiscale în sumă de 3 096 626 de lei.

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri:

Procurorul, care a solicitat casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei în această parte și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Ghimp Ion să-i fie aplicată pedeapsa în baza:

art. 251 Cod penal, - 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau exercita o anumită activitate pe termen de 5 ani;

art. 244 alin. (2) lit. b) Cod penal, - 6 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau exercita o anumită activitate pe termen de 5 ani.

Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial, a-i stabilit pedeapsa definitivă 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau exercita o anumită activitate pe termen de 5 ani, cu executarea pedepsei închisorii în penitenciar de tip semiînchis.

Admiterea integrală a acțiunii civile, privind încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a prejudiciului cauzat prin infracțiune, în sumă de 3 096 626 de lei.

În motivarea apelului a indicat că, prima instanță nu a dat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal și i-a aplicat inculpatului o pedeapsă prea blândă.

La fel, instanța nu a ținut cont de gravitatea infracțiunii incriminate, de comportamentul inculpatului după săvârșirea infracțiunilor, că a plecat în Federația Rusă, tergiversând astfel efectuarea urmăririi penale pe o perioadă de aproape doi ani, într-un final fiind extrădat, nu a colaborat cu organul de urmărire penală, nu și-a recunoscut vina și nu s-a căit sincer pentru fapta comisă;

Avocatul Cibric Ruslan în numele părții vătămate SC „Rost Import” SRL, care a solicitat încasarea din contul inculpatului a prejudiciului material în sumă de 804330 de lei, invocând că instanța neîntemeiat i-a respins acțiunea civilă; bunurile sechestrate și transmise spre păstrare SC „Neigicom” SRL, în baza încheierii Judecătorei Ciocana mun. Chișinău din 22 februarie 2013, îi aparțin cu drept de proprietate și prin fapta infracțională comisă de către inculpat i-a fost cauzat un prejudiciu material în proporții deosebit de mari;

Avocatul Spînu Ludmila în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că în acțiunile inculpatului lipsesc elementele constitutive ale infracțiunilor imputate.

În motivarea cerințelor sale a invocat că, vinovăția inculpatului nu a fost probată prin probe pertinente, concludente, utile și veridice; din actele prezentate de către organul fiscal și puse la baza învinuirii nu reiese că inculpatul ar fi tănuț careva tranzacție, iar alte probe în acest sens nu au fost prezentate.

Prima instanță a conchis asupra vinovăției inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 244 alin. (2) lit. b) Cod penal, reieșind din faptul că acesta nu a prezentat organului fiscal documentele solicitate pentru efectuarea controlului fiscal total, însă neprezentarea documentelor fiscale nu permite deducerea cheltuielilor.

Inculpatul nu poate fi tras la răspundere penală, având în vedere că încălcările comise de SC „Neigicom” SRL constituie încălcări prevăzute de Codul fiscal și nu de Codul penal.

Prima instanță a reținut drept probe facturile fiscale de procurare a produselor de către SC „Oscan Impex” SRL de la SC „Neigicom” SRL, fără să stabilească dacă anume acestea sunt bunurile care au fost sechestrate, fără a le suprapune și constata că anume aceste mărfuri au fost înstrăinate, având în vedere că între aceste două societăți existau relații economice, astfel că aceste facturi confirmă doar relațiile economice.

La fel, instanța nu a reținut că în decizia nr. 795/p/1 din 23 mai 2015, nu este indicat expres că inculpatul a ascuns tranzacții ce vizează jucării, iar simpla referire la actul autorității fiscale nu poate proba vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii de evaziune fiscală; nu există legătură de cauzalitate dintre fapta comisă și urmările survenite, or, suma de 3 096 626 de lei nu a rezultat din denaturarea datelor incluse în documentele contabile.

Cu referire la infracțiunea prevăzută de art. 251 Cod penal, instanța a reținut în acțiunile lui Ghimp Ion latura obiectivă exprimată prin „însușirea” bunurilor sechestrate, la definirea termenului de „însușire” apelând la noțiunea din Dex, incluzând în această definiție și elementul înstrăinării, fără însă a lua în considerare că „înstrăinarea” este o altă formă, separată, a laturii obiective, care nu i-a fost imputată inculpatului.

Instanța nu a constatat care bunuri au fost sechestrate și apoi însușite de către inculpat, în situația în care de către executorul judecătoresc nu a fost stabilit cu certitudine care anume bunuri au fost sechestrate, fiind de fapt obligația păstrării

unei sume constată de 804 303,43 lei în mărfuri, fapt confirmat de executorul judecătoresc prin nota informativă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 noiembrie 2017, apelurile declarate au fost admise, casată total sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Ghimp Ion a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

art. 244 alin. (2) lit. b) Cod penal, la amendă în mărime de 3 050 unități convenționale, echivalentul a 61 000 de lei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții administrative pe termen de 2 ani;

- art. 251 Cod penal, la amendă în mărime de 1 200 unități convenționale, echivalentul a 24 000 lei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții administrative pe termen de 2 ani.

În temeiul art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 3 500 unități convenționale, echivalentul a 70 000 de lei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții administrative pe termen de 3 ani.

Acțiunea civilă înaintată de către procuror a fost admisă parțial, dispunându-se încasarea de la Ghimp Ion în beneficiul statului prejudiciul cauzat în urma evaziunii fiscale în sumă de 1 367 598 de lei. În rest, acțiunea civilă a fost respinsă, ca fiind neîntemeiată.

Acțiunea civilă înaintată de către SC „Rost import” SRL a fost admisă în principiu, asupra cuantumului prejudiciului material cauzat urmând să se expună instanța în ordinea procedurii civile.

A fost dispusă încasarea de la Ghimp Ion a sumei de 78 871,47 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

5. Avocatul Spînu Ludmila în numele inculpatului, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 9) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar hotărârile adoptate, solicitând casarea acestora, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea cerințelor sale a invocat că, instanța de apel a apreciat arbitrar probele, acestea fiind irelevante și contradictorii, hotărârea de condamnare fiind bazată pe presupuneri, în acțiunile inculpatului lipsind elementele infracțiunilor imputate.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 24 aprilie 2018, a fost admis recursul, casată decizia și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel în alt complet de judecată.

În motivarea soluției sale, instanța de recurs a indicat că, instanța de apel nu a examinat cauza sub toate aspectele și nu a dat răspuns la motivele esențiale invocate de partea apărării în apel.

La fel, decizia instanței conține concluzii contradictorii, referitor la argumentarea reținerii în acțiunile inculpatului a laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal, instanța indicând că s-a constatat incontestabil faptul că inculpatul „a însușit bunurile găsite contrar obligațiunii de a le păstra”, stabilind totodată că „înstrăinarea de către inculpat a SRL „Neigicom” unei alte persoane, prin vânzarea societății, a fost realizată fără transmiterea bunurilor sechestrate care au fost încredințate lui....Or, acesta a însușit bunurile date punând stăpânire pe ele, și ulterior determinând soarta lor, înstrăinându-le, și însușind

veniturile provenite din aceasta, și, aceasta nu implică înstrăinarea bunurilor date, conform modalității laturii obiective pentru infracțiunea art. 251 Cod penal, și anume însușire, conform modului expus în rechizitoriu...”. Însă în același timp, instanța, făcând referire la art. 325 alin. (1) Cod de procedură penală, a indicat că judecarea cauzei în prima instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu.

Totodată, instanța de apel, constatând vinovăția inculpatului și calificând acțiunile acestuia în baza art. 244 alin. (2) lit. b) Cod penal, din motiv că nu a achitat la bugetul de stat impozitul pe venit în sumă de 1 367 598 de lei, ceea ce constituie proporții deosebit de mari, în partea descriptivă a deciziei nu a descris corect semnele calificative ale infracțiunii în coraport cu fapta constatată, în care s-a stabilit că Ghimp Ion a comis evaziune fiscală a întreprinderilor prin tănuirea unor obiecte impozabile, care au dus la neachitarea impozitului în proporții mari.

Subsecvent, instanța admitând acțiunea civilă înaintată de procuror și încasând de la inculpat suma de 1 367 598 de lei în beneficiul statului, nu s-a expus asupra faptului că potrivit Deciziei IFS nr. 795/p/1 din 23 mai 2014, s-a decis încasarea la buget a impozitului pe venit din activitatea de întreprinzător diminuat în sumă de 1367598 de lei, iar pentru încălcarea legislației s-a aplicat amendă.

Instanța de apel nu a dat o motivare convingătoare nici asupra argumentelor părții apărării referitor la încasarea cheltuielilor legate de extrădarea inculpatului în sumă de 78 871,47 de lei, reieșind din prevederile legislației în vigoare și practica judiciară.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 9 octombrie 2018, au fost respinse, ca nefondat, apelul procurorului și ca depus peste termen, apelul declarat de avocatul Cibric Ruslan în numele părții vătămate SC „Rost Import” SRL, admis apelul declarat de avocatul Spînu Ludmila în numele inculpatului, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre prin care Ghimp Ion a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 251, 244 alin. (2) lit. b) Cod penal, din motiv că faptele nu întrunesc elementele infracțiunilor.

7.1. Cu referire la apelul declarat de avocatul Cibric Ruslan în interesele SRL „Rost Import”, instanța de apel a relevat că, sentința Judecătoriei Chișinău sediul Ciocana, a fost pronunțată public la 26 iulie 2017 (f.d. 87-101, vol. V), iar din conținutul procesului-verbal al ședinței de judecată din 10 iulie 2017 rezultă că avocatul Cibric Ruslan în interesele părții vătămate SRL „Rost Import”, a fost prezent, fiind înștiințat despre ședința de judecată pentru pronunțarea sentinței, fixată pentru 26 iulie 2017, ora 11:00, însă din motive necunoscute instanței, acesta nu s-a prezentat la pronunțarea sentinței (f.d. 75-76, vol. V).

La fel, din materialele cauzei penale (f.d. 106, vol. V) se atestă că în adresa avocatului Cibric Ruslan a fost expediată copia sentinței din 26 iulie 2017, în care este indicat termenul și modul de contestare a acesteia.

În ordinea celor relevate, instanța de apel a notat că deși, avocatul Cibric Ruslan a cunoscut despre data pronunțării sentinței, acesta nu s-a prezentat la data de 26 iulie 2017 când a avut loc pronunțarea sentinței, în pofida acestui fapt, nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, avocatul în interesele părții vătămate SRL „Rost Import”, a declarat apel abia la 14 august 2017 cu omiterea termenului de 15 zile stipulat în alin. (1) art. 402 Cod de procedură penală.

La fel, avocatul Cibric Ruslan în cererea de apel declarată nu a solicitat repunerea în termen, iar la examinarea cauzei în ordine de apel nu a invocat argumente plauzibile în vederea motivării termenului omis.

7.2. Cu referire la cererile de apel declarate de către procuror și de către avocat în interesele inculpatului, instanța de apel a indicat că, prima instanță a analizat unilateral cumulul de probe și eronat a adoptat o sentință de condamnare a inculpatului Ghimp Ion în baza art. 251, 244 alin. (2) lit. b) Cod penal.

Astfel, în motivarea soluției sale, instanța de apel a reținut declarațiile inculpatului Ghimp Ion și a indicat că, probele administrate de către organul de urmărire penală și cercetate de către prima instanță, nu demonstrează în acțiunile inculpatului Ghimp Ion existența elementelor faptei prejudiciabile.

În contextul dat, cu referire la componența infracțiunii prevăzută de art. 251 Cod penal, instanța de apel a menționat că, de către acuzatorul de stat nu a fost probată întrunirea laturii obiective în acțiunile lui Ghimp Ion or, din materialele cauzei penale nu reiese că după data de 27 februarie 2013, când s-a dispus aplicarea sechestrului pe bunurile SC „Neigicom” SRL aflate pe str. Uzinelor 104 mun. Chișinău, Ghimp Ion a efectuat careva acțiuni în privința bunurilor sechestrate, și anume ce ține de însușirea bunurilor sechestrate, săvârșită de o persoană căreia i-au fost încredințate aceste bunuri sau care era obligată conform legii să asigure integritatea lor.

Cu referire la materialele cauzei și anume la procesul-verbal de sechestru din 27 februarie 2013 și lista bunurilor aflate în depozit pe str. Uzinelor 104, anexată la procesul-verbal de sechestru, instanța de apel a notat că, executorul judecătoresc a dispus aplicarea sechestrului asupra bunurilor mobile, neverificând lista bunurilor aflate în depozitul din str. Uzinelor 104, prezentată de directorul SC „Neigicom” SRL, fără indicarea datei, stabilind contrar prevederilor art. 118 Cod de executare, că în depozit sunt bunuri în valoare de 804 303,43 lei, nefiind specificate care anume bunuri au fost sechestrate, fără a enumera cu exactitate obiectele sechestrate, fără a indica numărul, după caz greutatea lor, elementele de individualizare și valoarea lor, fiind indicat doar că s-a aplicat sechestru pe bunurile debitorului SC „Neigicom” SRL în sumă de 804 303,43 lei.

Astfel, în speță lipsește obiectul material al componenței de infracțiune incriminate lui Ghimp Ion or, în speță obiectul infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal îl constituie relațiile sociale care asigură respectarea regulilor de păstrare a bunurilor sechestrate, iar ca obiect material apar bunurile materiale sechestrate în mod legal, și nu este relevantă valoarea bunurilor sechestrate la calificarea infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal.

De asemenea, la materialele cauzei penale lipsesc careva înscrisuri sau acte constatatoare întocmite de executorul judecătoresc în vederea stabilirii lipsei bunurilor pe care se pretinde că a fost aplicat sechestrul.

Sub acest aspect, instanța de apel a susținut poziția apărării cu referire la raportul cu propunerea de a refuza în pornirea urmăririi penale și clasarea procesului penal din 21 august 2013 (f.d. 34, vol. I), prin care s-a constatat că în urma controlului efectuat la 14 iunie 2013, în depozitul SC „Neigicom” SRL sunt stocate mărfuri în valoare de 912 997 de lei.

La fel, instanța de apel a notat că, acuzarea îl învinuiește pe Ghimp Ion de faptul că „în circumstanțe necunoscute a însușit bunurile sechestrate și a părăsit teritoriul

Republicii Moldova”, iar în susținerea învinuirii invocă facturile fiscale (f.d. 100-108, vol. IV), prin care se pretinde că inculpatul a înstrăinat bunurile sechestrate și transmise lui spre păstrare, unei alte societăți comerciale, ceea ce în opinia instanței constituie o altă faptă decât cea imputată.

Mai mult, reieșind din contextul învinuirii înaintate, rezultă că inculpatul însușind bunurile sechestrate a părăsit teritoriul țării, iar în acest sens organul de urmărire penală a eșuat în demonstrarea faptului, că Ghimp Ion a părăsit teritoriul Republicii Moldova cu bunurile însușite, la materialele cauzei lipsind careva înscrisuri doveditoare precum că inculpatul a scos din țară asemenea bunuri.

În continuare, cu referire la componenta infracțiunii prevăzută de art. 244 alin. (2) lit. b) Cod penal, instanța de apel a indicat că, din decizia Camerei înregistrării de Stat din 6 septembrie 2013 rezultă că în actele de constituire a persoanei juridice SC „Neigicom” SRL au fost înregistrate modificări, și anume în calitate de administrator al persoanei juridice a fost înregistrat cet. Mihalciuc Boris, care a cumpărat partea socială de 100 % din SRL „Neigicom”, conform contractului de vânzare-cumpărare nr. 4405 din 4 septembrie 2013, deci Ghimp Ion a fost administratorul SC „Neigicom” SRL din 23 iunie 2005 până la 4 septembrie 2013.

Totodată, instanța de apel a reținut că, în rezultatul controlului fiscal efectuat la SC „Neigicom” SRL prin metode și surse indirecte pentru perioada 1 ianuarie 2010-31 martie 2014 a fost estimată obligațiunea fiscală în sumă de 3 096 626 de lei, specificându-se că obligațiunea SC „Neigicom” SRL la capitolul TVA (pentru perioada fiscală 1 ianuarie 2010- 30 septembrie 2013) în sumă de 1 729 028 de lei, impozitul pe venit din activitatea de antreprenorial pentru perioada fiscală 2012 s-a stabilit în sumă de 1 058 112 lei, iar pentru 2013 în sumă de 309 486 de lei (f.d. 12-13, vol. II).

De asemenea din decizia Inspectoratului Fiscal de Stat nr. 795/p/1 din 23 mai 2014 rezultă, că în urma controlului efectuat prin metoda verificării totale, s-au constatat încălcări ale Codului fiscal și a Legii contabilității, ce se exprimă prin neasigurarea integrității documentelor contabile și de evidență pentru perioada anilor 2010-2014, ceea ce face imposibilă efectuarea controlului fiscal prin metoda verificării totale. În temeiul drepturilor prevăzute de art. 134 alin. (1) lit. k) Cod fiscal s-a estimat obligația SC „Neigicom” SRL la capitolul „impozitul pe venit din activitatea de întreprinzător” și „taxa pe valoare adăugată” pentru perioada anilor 2010-2013.

În ordinea celor relevate, instanța de apel nu a constatat în acțiunile lui Ghimp Ion „evaziunea fiscală a întreprinderilor, sub forma tănuirii altor obiecte impozabile” or, din textul deciziei menționate se reține că încălcările constatate de către organul fiscal s-au manifestat prin: „completarea neconformă a Declarației persoanei juridice cu privire la impozitul pe venit pentru anii 2010-2012 și a Declarațiilor privind TVA pentru perioadele fiscale ianuarie, aprilie, mai, iunie, august, septembrie, noiembrie ale anului 2010, ianuarie, martie, iunie, august, septembrie, octombrie, noiembrie, decembrie ale anului 2011, ianuarie, februarie, martie, aprilie, iunie, august, septembrie, noiembrie, decembrie ale anului 2012, februarie, martie, aprilie, mai, iunie, iulie ale anului 2013, (33 cazuri); încălcarea prevederilor Codului fiscal prin neprezentarea la Serviciul Fiscal de Stat a Declarației persoanei juridice cu privire la impozitul pe venit pentru anul 2013 și Declarațiilor privind TVA pentru perioadele fiscale L/08/2013 și L/09/2013;

încălcarea prevederilor art. 84 Cod fiscal, prin achitarea incompletă a impozitului pe venit în rate pentru anul 2012 și neachitarea impozitului pe venit în rate pentru anul 2013”, dar nu prin tănuirea vreunor obiecte impozabile, iar pentru încălcările stabilite s-au aplicat sancțiuni fiscale sub formă de amendă cu încasarea plăților neachitate.

Astfel, încălcările comise de SC „Neigicom” SRL, stabilite prin decizia nr. 795/p/1 din 23 mai 2014, sunt încălcări prevăzute de Codul fiscal și nu sunt acoperite de Codul penal.

La fel, instanța de apel a subliniat, că atât în actul de control 6 mai 2014, cât și în decizia nr.795/p/1 din 23 mai 2014 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către SC „Neigicom” SRL nu se indică despre ascunderea unor tranzacții cu jucării, cu trimiterea sau expunerea vreunui înscris, factură sau alt document care ar demonstra ascunderea unor tranzacții, indicându-se doar asupra faptului că nu se admit deducerile de cheltuieli și invocă o datorie.

Respectiv din decizia Inspectoratului Fiscal de Stat nr. 795/p/1 din 23 mai 2014, invocată de către procuror în susținerea învinuirii aduse lui Ghimp Ion în baza art. 244 alin. (2) lit. b) Cod penal, nu rezultă că întreprinderea ar fi beneficiat de careva venit în urma cărorva tranzacții, și anume a tranzacțiilor de vânzare-cumpărare a jucăriilor și alte articole pentru copii, pe care să le fi tănuit.

8. Procurorul, în temeiul pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs decizia solicitând casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel în alt complet de judecată.

În motivarea cerințelor sale a invocat că, instanța de judecată a dat o apreciere incorectă probelor prezentate de acuzare și nu a apreciat multilateral și obiectiv probele administrate, care în cumul dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii înscrinate.

Decizia instanței de apel este contrară stării de fapt stabilite în baza probelor examinate în cadrul cercetării judecătorești și care contravine prevederilor art. 101 alin. (1), 394 alin. (3) pct. 2) Cod de procedură penală.

În ședința de judecată a instanțelor de fond s-a constatat că, la 21 februarie 2013, SC „Rost Import” SRL a depus în instanța de judecată cerere împotriva SC „Neigicom” SRL privind încasarea sumei de 804 330,93 de lei. Totodată, la depunerea cererii de chemare în judecată a fost solicitată aplicarea măsurilor de asigurare, și anume a sechestrului pe bunurile mobile și imobile ale pârâtului și conturilor bancare în limita valorii acțiunii.

Conform titlului executoriu nr. 2c-392/13 din data de 22 februarie 2013 eliberat de Judecătoria Ciocana, mun. Chișinău a fost dispusă admiterea cererii SC „Rost Import” SRL și aplicarea măsurilor de asigurare.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 26 martie 2013 a fost admisă parțial cererea de recurs depusă de SC „Neigicom” SRL și a fost ridicat sechestrul de pe conturile bancare ale întreprinderii, astfel rămânând în vigoare încheierea de sechestrul asupra bunurilor SC „Neigicom” SRL. Urmare a măsurilor de asigurare aplicate în vederea executării încheierii date, la 27 februarie 2013, executorul judecătoresc a aplicat sechestrul pe bunurile SC „Neigicom” SRL aflate pe str. Uzinelor 104 mun. Chișinău

A susținut acuzarea că, din conținutul procesului-verbal de sechestrul rezultă cu certitudine că, la măsura de aplicare a sechestrului a fost prezent și inculpatul Ghimp

Ion, fapt care nu a fost negat de către acesta în ședința de judecată a primei instanțe, cât și în instanța de apel și se confirmă prin semnătura aplicată pe procesul-verbal de sechestrul.

Totodată, din conținutul procesului-verbal rezultă că, a fost aplicat sechestrul pe bunurile aflate în depozitul din str. Uzinelor 104 mun. Chișinău asupra mărfii conform listei certificate a bunurilor aflate în depozit prezentată de administratorul debitorului, iar la procesul-verbal de sechestrul a fost anexată lista bunurilor aflate în depozit, pe care inculpatul a indicat că confirmă lista bunurilor și că bunurile indicate sunt de facto în depozit, fiind aplicată semnătura acestuia.

De asemenea, din conținutul procesului-verbal de sechestrul rezultă că, bunurile sechestrate sunt lăsate la păstrare, sub răspunderea penală a directorului Ghimp Ion.

Așa fiind, rezultă cu certitudine că, între SC „Rost Import” SRL și SC „Neigicom” SRL a fost inițiat un proces civil privind încasarea sumei, iar în asigurarea acțiunii civile și unei eventuale executării a hotărâri judecătorești, conform prevederilor art. 174-175 Cod de procedură civilă, au fost aplicate măsuri de asigurare, care au fost executate conform procesului-verbal din 27 februarie 2013 privind aplicarea sechestrului asupra bunurilor din depozitul debitorului și, care au fost lăsate la păstrarea administratorului - inculpatului Ghimp Ion.

Conform procesului-verbal din 3 septembrie 2013 întocmit de executorul judecătoresc, se constată că, urmare a deplasării pe str. Uzinelor 104 mun. Chișinău pentru verificarea bunurilor sechestrate conform procesului-verbal din 27 februarie 2013, a constatat că, din 29.08.2013 depozitul de pe str. Uzinelor 104 mun. Chișinău a fost închiriat de SRL „Oscar Impex”, iar persoana responsabilă a întreprinderii date a indicat despre procurarea de la SRL „Neigicom” a cărorva mărfuri.

Înstrăinarea de către inculpat a SC „Neigicom” SRL unei alte persoane, prin vânzarea SC „Neigicom” SRL, a fost realizată fără transmiterea bunurilor care erau obiectul sechestrului, bunurile respective nu au fost furate ori supuse pieririi fortuite, astfel fiind realizată latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal, anume prin însușirea de către inculpat a bunurilor sechestrate, care au fost încredințate acestuia.

Astfel, prin procesul-verbal din 3 septembrie 2013 întocmit de executorul judecătoresc, precum și fapt recunoscut nemijlocit de către inculpat că, bunurile sechestrate și transmise acestuia spre păstrare, nu se mai conțin în depozitul de pe str. Uzinelor 104 mun. Chișinău, iar inculpatul nemijlocit a indicat că, o parte din aceste bunuri le-a înstrăinat unor persoane, iar alta a rămas la companie după înstrăinarea acesteia. Latura obiectivă a infracțiunii comise de către Ghimp Ion pe art. 251 Cod penal, a fost realizată anume prin însușire, deoarece acesta a intrat de fapt în posesia bunurilor sechestrate, pe care contrar prevederilor legale le-a reținut pentru sine.

A mai susținut acuzarea că, Ghimp Ion, deși, a recunoscut faptul lipsei bunurilor sechestrate, nu a putut explica locul aflării lor. Este corectă aprecierea critică a primei instanțe a poziției inculpatului cu referire la faptul că, executorul judecătoresc nu i-a explicat că nu poate să însușească și/sau să înstrăineze bunurile sechestrate, explicându-i de fapt că, poate întreprinde careva operațiuni economice doar să respecte și să păstreze stocul de marfa în suma și valoarea acțiunii în vederea asigurării căreia a fost aplicată măsura de asigurare. Or, procesul-verbal de sechestrul

semnat de către inculpat, la întocmirea căruia acesta a indicat că, a fost prezent, implică contrariul, cum că, inculpatului i s-a explicat expres despre necesitatea păstrării bunurilor date sub sancțiune penală.

Mai mult, chiar și reținându-se poziția inculpatului că, urma să păstreze bunurile date în limita stocului în valoarea acțiunii care a fost asigurată, nici acest fapt, inculpatul nu l-a realizat, însușind bunurile integral, inclusiv și în limita valorii acțiunii în care întreprinderea acestuia era ca debitor. Aceasta, și, în situația în care în ședința de judecată nu au fost prezentate probe care să confirme executarea hotărârii a cărei executare a fost asigurată.

Însușirea a avut loc, prin diferite modalități, inculpatul recunoscând în ședința de judecată a primei instanțe că, o parte din stocuri au fost transmise noului proprietar la înstrăinare, iar o parte a fost însușită și realizată anterior, fapt confirmat și prin declarațiile martorului Rîșnița Eu., precum și prin procesul-verbal din 29 iulie 2014 prin care au fost ridicate de la SRL „Oscar Impex” copia facturilor fiscale nr. BV1989395 din 16 august 2013; nr. BV1989396 din 16.08.2013; nr. BV1989395 din 16 august 2013; nr. BV1989397 din 16.08.2013; nr. BV1989398 din 16 august 2013; nr. BV1989399 din 16 august 2013; nr. BV1989400 din 16 august 2013, toate aceste tranzacții având obiect jucării.

Referitor la învinuirea adusă inculpatului Ghimp Ion în baza art. 244 alin. (2) lit. b) Cod penal, procurorul a remarcat că, în ședința de judecată nu au fost prezentate probe care ar confirma că, pentru perioada 2010-2013, inculpatul a prezentat toate dările de seamă corespunzătoare acțiunilor și operațiunilor economice realizate și că, a achitat impozitul corespunzător. Poziția inculpatului cum că, pe perioada dată au fost efectuate careva controale fiscale și la depistarea încălcărilor, a achitat careva amenzi, nu poate fi reținută, deoarece din actele existente la dosar rezultă contrariul.

Așa fiind, în decizia IFS se indică că, nu a prezentat actele contabile corespunzătoare pentru perioada vizată, iar actul dat nu a fost contestat în modul corespunzător de către persoanele interesate, ceea ce implică, legalitatea informației conținute și reflectate de acesta. Mai mult, martorul Ispas Iurie fiind audiat în ședința de judecată a indicat că, fiind numit în calitate de administrator provizoriu a SC „Neigicom” SRL, nu i-au fost puse la dispoziție careva acte contabile.

Invocarea că nu a transmis careva acte contabile deoarece acestea ar fi fost sustrase de careva lucrători ai părții vătămate, nu poate fi reținută, fiindcă probe în acest sens nu au fost prezentate. La fel, inculpatul a declarat precum că, nu era el responsabil pentru asigurarea prezentării corespunzătoare a dărilor de seamă și că, contabilele care au activat în perioada dată au asigurat realizarea obligațiilor fiscale și au prezentat actele în acest sens în modul corespunzător, însă nu a probat acest fapt prin careva documente.

Faptul invocat de apărare că, nu a fost demonstrat că, în această perioadă să fi avut loc careva tranzacții care au fost tănuite, neprezentându-se probe nu poate fi reținut, or, nici inculpatul nu a negat desfășurarea activității întreprinderii pentru perioada dată și/sau lipsa operațiunilor economice.

Conform răspunsului nr. 2021 din 13 iunie 2017 în care se indică că, încălcări la controlul faptic pentru perioada 2010-2013 nu s-au înregistrat, dar urmare a controlului total, care prevede o noțiune mai generală, au fost calculate obligațiuni fiscale. Aceasta implică că, la momentul efectuării controlului faptic au fost

examinare actele existente la sediul întreprinderii, care urmau să fie prezentate organului fiscal în modul corespunzător, ceea ce nu s-a făcut și ce implică încălcare conform învinuirii aduse. Respectiv, actul dat nu implică lipsa elementelor componente de infracțiune în acțiunile inculpatului, ori în acesta se indică despre faptul că, au fost calculate obligații fiscale conform actului nr. 795/p/1 în care nemijlocit se indică încălcările.

8.1. Avocatul Cibric Ruslan în numele părții vătămate SC „Rost Import” SRL, a contestat cu recurs decizia solicitând, încasarea din contul inculpatului în beneficiul SC „Rost Import” SRL prejudiciul material în sumă de 804 330 de lei.

În motivarea recursului a invocat că, vina inculpatului Ghimp Ion în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal, a fost dovedită integral în ședințele de judecată ale instanțelor de fond prin probele administrate.

Recurentul consideră că, la soluționarea laturii civile au fost încălcate prevederile art. 6 CEDO, or, CtEDO în Hotărârea Toncev vs Bulgaria din 19 noiembrie 2009 a statuat că în situația în care sistemul intern permite reclamanților să introducă o acțiune civilă alăturată procesului penal, statul are obligația să se asigure că acestea se bucură de garanțiile fundamentale prevăzute de art. 6 CEDO.

9. Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 9 aprilie 2019 s-a respins, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de avocatul Cibric Ruslan în numele părții vătămate SC „Rost Import” SRL.

S-a admis recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sâli Radu, în cauza penală în privința lui Ghimp Ion, s-a casat parțial decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 9 octombrie 2018, în partea achitării de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 251, 244 alin. (2) lit. b) Cod penal și s-a dispus rejudecarea cauzei, în această parte, de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată. În rest, decizia instanței de apel în partea respingerii apelului avocatului Cibric Ruslan în numele părții vătămate SC „Rost Import” SRL, ca depus peste termen, s-a menținut.

10. Colegiul penal a considerat pripită concluzia instanței de apel că, executorul judecătoresc a dispus aplicarea sechestrului asupra bunurilor mobile, neverificând lista bunurilor aflate în depozitul din str. Uzinelor 104 mun. Chișinău, prezentată de directorul SC „Neigicom” SRL, fără indicarea datei, stabilind contrar prevederilor art. 118 Cod de executare, că în depozit sunt bunuri în valoare de 804 303,43 lei, nefiind specificate care anume bunuri au fost sechestrate, fără a enumera cu exactitate obiectele sechestrate, fără a indica numărul, după caz greutatea lor, elementele de individualizare și valoarea lor, fiind indicat doar că s-a aplicat sechestrul pe bunurile debitorului SC „Neigicom” SRL în sumă de 804 303,43 lei.

Or, din conținutul procesului-verbal rezultă că, a fost aplicat sechestrul pe bunurile aflate în depozitul din str. Uzinelor 104 mun. Chișinău asupra mărfii conform listei certificate a bunurilor aflate în depozit prezentată de administratorul debitorului, iar la procesul-verbal de sechestrul a fost anexată lista bunurilor aflate în depozit, pe care inculpatul a indicat că, confirmă lista bunurilor și că bunurile indicate sunt de facto în depozit, fiind aplicată semnătura acestuia.

La fel, instanța de recurs a considerat pripită concluzia instanței de apel că, „... nu au fost prezentate probe confirmative, care anume din bunurile sechestrate au fost însușite de către Ghimp Ion, or, de către acuzare nu au fost întreprinse nemijlocit

acțiuni în vederea determinării cantitative a bunurilor aflate sub sechestru și ulterior însușite de către Ghimp Ion, limitându-se numai la procesul-verbal de sechestru întocmit de executorul judecătoresc”, or aceasta omite lista bunurilor anexată la procesul-verbal de sechestru semnată de inculpatul Ghimp Ion.

Totodată, instanța de apel în decizia sa a descris declarațiile părții vătămate Braga Vitalie, martorilor Ispas Iurie, Rîșnița Eugenia și Boțan George, însă nu le-a supus verificării sub aspectul pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, precum și coroborării lor cu celelalte probe.

La fel, Colegiul penal lărgit a reținut că, nici probele invocate de instanța de apel în partea achitării inculpatului de sub învinuirea de săvârșire a infracțiunii prevăzute de art. 244 alin. (2) lit. b) Cod penal, nu au primit o apreciere obiectivă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității și coroborării reciproce, concluzia instanței în acest fiind pripită.

Astfel, Colegiul a relevat că concluziile instanței de apel formulate poartă un caracter general asupra operațiunii de cercetare și verificare a probelor, și așa cum examinarea probelor constituie elementul-cheie la pronunțarea unei hotărâri corecte și legale, lăsarea fără apreciere și aprecierea abstractă a acestora duce la pronunțarea unei hotărâri incomplete, neîntemeiate și cu o doză sporită de incertitudine asupra calității efectuării actului de justiție.

În al doilea rând, Colegiul penal lărgit a reținut că instanța de apel în motivarea soluției sale a indicat argumente contradictorii, or, aceasta întâi a indicat că „... acuzarea îl învinuiește pe Ghimp Ion de faptul că „în circumstanțe necunoscute a însușit bunurile sechestrate și a părăsit teritoriul Republicii Moldova”, iar în susținerea învinuirii invocă facturile fiscale (f.d. 100-108, vol. IV), prin care se pretinde că inculpatul a înstrăinat bunurile sechestrate și transmise lui spre păstrare, unei alte societăți comerciale, ceea ce în opinia instanței constituie o altă faptă decât cea imputată, după care a indicat că „...Mai mult decât atât, reieșind din contextul învinuirii înaintate lui Ghimp Ion, rezultă că acesta însușind bunurile sechestrate a părăsit teritoriul țării, iar în acest sens organul de urmărire penală a eșuat în demonstrarea faptului, că Ghimp Ion a părăsit teritoriul Republicii Moldova cu bunurile însușite, la materialele cauzei fiind lipsă careva înscrisuri doveditoare precum că inculpatul a scos din țară asemenea bunuri”.

La fel, instanța de apel indicând că nu a fost dovedită acuzația inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal, nefiind prezentă latura subiectivă care se caracterizează prin existența obligatorie a vinovăției în forma intenției directe, în continuare a concluzionat că, „... executorul judecătoresc care, la 03 septembrie 2013 ieșind la fața locului, pe str. Uzinelor 104 mun. Chișinău pentru a verifica executarea dispozițiilor sale asupra bunurilor sechestrate și transmise spre păstrare lui Ghimp Ion la 27 februarie 2013, adică dacă acestea se află în depozitul de pe str. Uzinelor 104, mun. Chișinău, a constatat doar faptul, că depozitului menționat are un nou locatar, care a procurat careva bunuri de la SRL „Neigicom”, fiindu-i prezentate careva facturi fiscale din 16 august 2013, care de fapt confirmă doar relațiile economice între SRL „Neigicom” și SRL „Oscan Impex” și nu demonstrează însușirea careva bunuri de către Ghimp Ion pe care ar fi fost aplicat sechestru, or, nu a fost stabilit că anume bunurile vândute de SRL „Neigicom” au fost sechestrate”, cu toate că, în descrierea declarațiile martorului Boțan George, este menționat că, „...aproximativ în luna septembrie

2013, la solicitarea creditorului a ieșit la fața locului, pentru a verifica integritatea bunurilor sechestrate și a constatat că, localul era închiriat de altă companie și bunurile conform datelor contabile nu mai aparțineau debitorului... Conform datelor de la IFS, alt sediu persoana juridică debitoare nu avea și dacă ar fi locul bunurilor sechestrate, urma să înștiințeze despre acest fapt, ceea ce nu a făcut”.

În contextul dat, Colegiul penal apreciază credibile declarațiile inculpatului Ghimp Ion care a menționat, că la momentul întocmirii procesului-verbal privind aplicarea sechestrului asupra bunurilor aflate în depozitul de pe str. Uzinelor 104 mun. Chișinău, a fost preîntâmpinat asupra faptului să nu micșoreze valoarea stocului din depozit, or, din nota informativă a executorului judecătoresc Boțan George din 3 iulie 2013 se confirmă faptul că în depozit se află bunuri în valoare de 804 330, 43 lei, iar pârâtul SRL „Neigicom”, a fost informat ca „ în depozitul de pe str. Uzinelor 104 mun. Chișinău, trebuie să fie depozitate bunuri în valoare de 804330,43 de lei pentru a nu periclita activitatea întreprinderii până nu va fi emisă o hotărâre definitivă”.

Sub acest aspect a fost menționat că, motivarea hotărârii judecătorești trebuie realizată într-o manieră clară și coerentă, întrucât, pe de o parte, este indispensabil necesară pentru controlul exercitat de jurisdicția ierarhic superioară, iar pe de altă parte, constituie, pentru părțile litigante, o garanție împotriva arbitrariului, furnizându-le dovada că cererile și mijloacele lor de apărare au fost riguros analizate.

11. Rejudecând cauza, Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău prin decizia din 30 octombrie 2019 a admis apelurile declarate de către procurorul în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul Ciocana, Tifoi Evghenii și avocatul Spînu Ludmila, în interesele inculpatului Ghimp Ion, a casat parțial sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 26 iulie 2017, inclusiv din alte motive, în partea stabilirii pedepsei, cheltuielilor judiciare și acțiunii civile înaintate de către acuzatorul de stat și în această parte a pronunțat o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță.

Procesul penal pornit în privința lui Ghimp Ion, în temeiul prevederilor art. 251 Cod penal a încetat, în legătură cu expirarea prescripției tragerii la răspundere penală.

Lui Ghimp Ion recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 244 alin. (2) lit. b) Cod penal, de numit pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 3 050 de unități convenționale, echivalentul a 61 000 de lei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții administrative pe un termen de 2 ani.

Acțiunea civilă înaintată împotriva lui Ghimp Ion privind încasarea prejudiciului material cauzat prin infracțiune în sumă de 3 096 625 de lei s-a admis în principiu, urmând ca instanța civilă să se expună asupra cuantumului despăgubirilor materiale cuvenite.

Cerința procurorului privind încasarea de la Ghimp Ion, în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare în mărime de 78 871,47 de lei, s-a respins ca nefondată. În rest dispozițiile sentinței s-au menținut.

12. Colegiul penal audiind opiniile participanților la proces, cercetând materialele cauzei penale, analizând în ansamblu probele cauzei penale date prin prisma art. 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, au permis instanței de apel de a concluziona despre existența în acțiunile inculpatului Ghimp Ion a indicilor

infracțiunilor prevăzute de art. 251 Cod penal, potrivit elementelor constitutive „însușirea bunurilor sechestrate, săvârșită de o persoană căreia i-au fost încredințate aceste bunuri și care era obligată, conform legii să asigure integritatea lor” și art. 244 alin. (2) lit. b) Cod penal potrivit elementelor constitutive: „evaziunea fiscală a întreprinderilor prin tănuirea unor obiecte impozabile, care au dus la neachitarea impozitului în proporții mari.”

Colegiul penal a notat că, din actele cauzei rezultă cu certitudine existența, prezența în acțiunile inculpatului Ghimp Ion a elementelor componente de infracțiune conform art. 251 Cod penal. Ori, acesta a fost administratorul SRL „Neigicom” căruia i s-a lăsat la păstrare bunuri sechestrate conform actelor judecătorești emise în acest sens, iar acesta nu a executat actele date, însușind bunurile sechestrate, care au fost transmise lui la păstrare.

Prin urmare, Colegiul a susținut poziția primei instanțe cu referire la respingerea poziției apărării cu referire la lipsa laturii obiective a infracțiunii în acțiunile inculpatului, or a fost constatat incontestabil faptul că inculpatul a însușit bunurile sechestrate contrar obligațiunii de a le păstra. În special a fost stabilit că înstrăinarea de către inculpat a SRL „Neigicom”, unei alte persoane, prin vânzarea SRL „Neigicom”, a fost realizată fără transmiterea bunurilor care erau obiectul sechestrului, bunurile respective nu au fost furate, ori supuse pieirii fortuite, astfel fiind realizată latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal anume prin însușire de către inculpat a bunurilor sechestrate, care au fost încredințate lui.

De asemenea, instanța de apel a considerat că nu pot fi reținute alegațiile avocatului Spînu Ludmila, precum că, inculpatul nu poate fi tras la răspundere penală, având în vedere că încălcările comise de SC „Neigicom” SRL constituie încălcări prevăzute de Codul fiscal și nu de Codul penal, de asemenea instanța a reținut drept probe facturile fiscale de procurare a produselor de către SC „Oscan Impex” SRL de la SC „Neigicom” SRL, fără să stabilească dacă anume acestea sunt bunurile care au fost sechestrate, fără a le suprapune și constata că anume aceste mărfuri au fost înstrăinate, având în vedere că între aceste două societăți existau relații economice, astfel că aceste facturi confirmă doar relațiile economice.

Totodată, instanța nu a constatat care bunuri au fost sechestrate și apoi însușite de către inculpat, în situația în care de către executorul judecătoresc nu a stabilit cu certitudine care anume bunuri au fost sechestrate, fiind de fapt obligația păstrării unei sume constatate de 804 303,43 lei în mărfuri, fapt confirmat de executorul judecătoresc prin nota informativă.

Astfel, în cadrul ședinței de judecată a instanței de fond s-a stabilit cu certitudine, prin procesul-verbal din data de 3 septembrie 2013 întocmit de executorul judecătoresc, precum și fapt recunoscut nemijlocit de către inculpat că, bunurile sechestrate și transmise acestuia spre păstrare, nu se mai conțin în depozitul din str. Uzinelor 104 mun. Chișinău, iar, inculpatul nemijlocit a indicat că, o parte din aceste bunuri le-a înstrăinat unor persoane, iar alta a rămas la companie după înstrăinarea acesteia.

Mai mult, inculpatul Ghimp Ion a menționat, că la momentul întocmirii procesului-verbal privind aplicarea sechestrului asupra bunurilor aflate în depozitul din str. Uzinelor 104, mun. Chișinău, a fost preîntâmpinat asupra faptului să nu micșoreze valoarea stocului din depozit, or, din nota informativă a executorului judecătoresc Boțan George din 3 iulie 2013 se confirmă faptul că în depozit se află

bunuri în valoare de 804 330,43 de lei, iar pârâtul SRL „Neigicom”, a fost informat ca „în depozitul din str. Uzinelor 104, mun. Chișinău, trebuie să fie depozitate bunuri în valoare de 804 330,43 de lei pentru a nu periclita activitatea întreprinderii până nu va fi emisă o hotărâre definitivă.

Colegiul penal a susținut cele notate de instanța de fond că, latura obiectivă a infracțiunii comise de către I. Ghimp pe art. 251 Cod penal, a fost realizată anume prin însușire, deoarece acesta a intrat de fapt în posesia bunurilor sechestrate, pe care contrar prevederilor legale le-a reținut pentru sine.

În partea ce ține de existența laturii subiective a infracțiunii incriminate, Colegiul penal a apreciat ca fiind credibile declarațiile inculpatului Ghimp Ion care a menționat, că la momentul întocmirii procesului-verbal privind aplicarea sechestrului asupra bunurilor aflate în depozitul din str. Uzinelor 104 mun. Chișinău, a fost preîntâmpinat asupra faptului să nu micșoreze valoarea stocului din depozit, or, din nota informativă a executorului judecătoresc Boțan George din 3 iulie 2013 se confirmă faptul că în depozit se află bunuri în valoare de 804 330,43 de lei, iar pârâtul SRL „Neigicom”, a fost informat ca „în depozitul din str. Uzinelor 104 mun. Chișinău, trebuie să fie depozitate bunuri în valoare de 804 330,43 de lei pentru a nu periclita activitatea întreprinderii până nu va fi emisă o hotărâre definitivă.

În partea ce ține de infracțiunea prevăzută de art. 244, alin. (2), lit. b) Cod penal, Colegiul a reținut că inculpatul Ghimp Ion, în perioada 1 ianuarie 2010-31 martie 2013, fiind fondatorul și administratorul SRL „Neigicom”, având scopul evaziunii fiscale, a tănuțit declararea unor obiecte impozabile și anume tranzacții de vânzare cumpărare a jucăriilor și altor articole pentru copii, ca rezultat nu a achitat la bugetul de stat taxa de valoare adăugată (TVA) în sumă de 1 729 028 de lei și impozitul pe venit în sumă de 1 367 598 de lei, plăți fiscale în sumă totală de 3 096 626 de lei. S-a reținut că, prin tănuțirea obiectelor impozabile se implică nerespectarea prevederilor art. 190 Cod fiscal.

Prin urmare Colegiul a notat că pentru perioada 1 ianuarie 2010-21 martie 2013, inculpatul Ghimp Ion a avut funcția de administrator al SRL „Neigicom”. În virtutea funcției date, acesta avea obligația să asigure activitatea întreprinderii în modul corespunzător, inclusiv și să asigure realizarea obligațiilor fiscale de către întreprindere în modul corespunzător. Din aceasta rezultă calitatea specială a subiectului infracțiunii și anume să fie conducătorul întreprinderii și responsabil pentru asigurarea executării obligațiilor fiscale.

În acest sens, nu și-au găsit confirmare argumentele expuse de către partea apărării precum că, inculpatul nu poate fi tras fa răspundere penală, având în vedere că încălcările comise de SC „Neigicom” SRL constituie încălcări prevăzute de Codul fiscal și nu de Codul penal, mai mult, instanța nu a reținut că în decizia șefului-adjunct al IFS pe mun. Chișinău, nr. 795/p/1 din 23 mai 2015, nu este indicat expres că inculpatul a ascuns tranzacții ce vizează jucării, iar simpla referire la actul autorității fiscale nu poate proba vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii de evaziune fiscală, de asemenea, nu există legătură de cauzalitate dintre fapta comisă și urmările survenite, or, suma de 3 096 626 de lei nu a rezultat din denaturarea datelor incluse în documentele contabile.

Or, inculpatul, prin prisma funcției de administrator al SRL „Neigicom” urma să asigure respectarea de către aceasta a obligațiilor fiscale. Acest fapt se realizează prin asigurarea prezentării tuturor actelor contabile, fiscale ș.a, la perioadele

impozabile, ceea ce inculpatul nu a realizat. Ori, în ședința de judecată nu au fost prezentate probe care ar confirma că, pentru perioada vizată 2010-2013, inculpatul a prezentat toate dările de seamă corespunzătoare acțiunilor și operațiunilor economice realizate și că, a achitat impozitul corespunzător. Poziția inculpatului cum că, pe perioada dată au fost efectuate careva controale fiscale și la depistarea încălcărilor, a achitat careva amenzi, nu poate fi reținută. Ori, din actele existente la dosar rezultă contrariul. Așa fiind, în decizia dată a IFS se indică că, nu a prezentat actele contabile corespunzătoare pentru perioada vizată, iar actul dat nu a fost contestat în modul corespunzător de către persoanele interesate, ceea ce implică, legalitatea informației conținute și reflectate de acesta. Mai mult, martorul Ispas Iurie fiind audiat în ședința de judecată a indicat că, fiind numit în calitate de administrator provizoriu a SRL „Neigicom”, nu i-au fost puse la dispoziție careva acte contabile. Iar, însuși inculpatul a indicat că, nu a transmis careva acte contabile precum că, ar fi fost sustrase de careva lucrători ai părții vătămate, ceea ce nu poate fi reținut, sau probe în acest sens nu au fost prezentate - adresări la organele competente și/sau decizii de sancționare a cărorva persoane pentru aceasta.

Colegiul a apreciat just cele constate de instanța de fond că, în ceea ce privește afirmația că, IFS în actul de denunț a indicat despre încălcarea codului fiscal fără să rețină careva fraude, nu poate fi reținută, ori din denunțul depus de IFS rezultă contrariul.

Mai mult, faptul existenței încălcării conform faptei stabilite comise de Ghimp Ion se constată și conform răspunsului nr. 2021 din data de 13 iunie 2017 (f. d. 44, vol. V) în care, s-a indicat că, încălcări la controlul factual pentru perioada 2010-2013 nu s-au înregistrat, dar urmare a controlului total, care prevede o noțiune mai generală, au fost calculate obligațiunile fiscale. Ori, aceasta implică că, la momentul efectuării controlului factual au fost examinate actele existente la sediul întreprinderii, care urmau să fie prezentate organului fiscal în modul corespunzător, ceea ce nu s-a făcut și ce implică încălcare conform învinuirii aduse.

Respectiv, actul dat nu implică lipsa elementelor componente de infracțiune în acțiunile inculpatului, ori în acesta se indică despre faptul că, au fost calculate obligații fiscale conform actului nr. 795/p/1 în care nemijlocit se indică încălcările.

În cumulul de argumente, Colegiul penal a reiterat prezența în acțiunile inculpatului a elementelor componente de infracțiune conform normei art. 244 alin. (2) lit. b) Cod penal, ținând cont și de prevederile art. 126 Cod penal, referitor la proporții. Or, în ședința de judecată a instanței de fond și a instanței de apel, prin actele examinate expuse supra, precum și prin declarațiile martorului Ispas Iu. și chiar a inculpatului se deduce faptul tăinuirii de către acesta a declarării unor obiecte impozabile și anume tranzacții de vânzare-cumpărare a jucăriilor și altor articole pentru copii, sau în perioada vizată nu s-a negat, și, nu s-au prezentat acte privind nedeșfășurarea activității întreprinderii SRL „Neigicom”, și contrar acestui fapt nu s-au prezentat actele corespunzătoare organului competent. Iar, ca rezultat nu a fost achitat la bugetul de stat impozitul pe venit în sumă de 1 367 598 de lei și a taxelor pe valoare adăugată (TVA) în sumă de 1 729 028 de lei, constituind plăți fiscale în sumă totală de 3 096 626 de lei, ceea ce implică evaziunea fiscală în proporții deosebit de mari fiind confirmată și legătura de cauzalitate dintre acțiunile inculpatului și prejudiciul cauzat.

Totodată, Colegiul penal a considerat nefondate argumentele părții apărării referitor la faptul că învinuirea adusă inculpatului nu este clară și întemeiată. Or, Colegiul a atestat că atât, ordonanța de învinuire cât și rechizitoriul corespund rigorilor prevederilor art. 281, 296 Cod de procedură penală și art. 6 din CEDO, care prevede că orice persoană acuzată de o infracțiune are ca minimum dreptul să fie informată în cel mai scurt timp, într-o limbă pe care o înțelege și de o manieră detaliată asupra naturii și cauzei acuzării împotriva sa. În acest context, Colegiul a subliniat că actul de învinuire cât și de sesizare a instanței corespund rigurozității dispozițiilor legale ce impun ca învinuirea să fie clară, concretă și previzibilă.

Totodată, Colegiul a combătut argumentele invocate de partea apărării în cererea de apel precum că învinuirea adusă inculpatului Ghimp Ion nu și-a găsit confirmarea, or de către instanța de fond au fost apreciate toate probele coroborate în ansamblu din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității și veridicității lor, iar versiunea apărării nu și-a găsit confirmare.

Prin urmare, argumentul precum că instanța de fond neîntemeiat nu a luat în considerare declarațiile inculpatului privind lipsa vinovăției sale, Colegiul penal nu le-a reținut deoarece având în vedere starea de fapt reținută pe baza declarațiilor martorilor acuzării, cercetate în instanța de fond și verificate în ședința instanței de apel, se constată că fapta incriminată inculpatului a fost săvârșită de acesta.

Astfel, în virtutea celor expuse, Colegiul penal a constatat că Ghimp Ion just a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 251 și art. 244 alin. (2) lit. b) Cod penal, deoarece vinovăția acestuia a fost demonstrată indubitabil.

Sintetizând cele conturate supra, instanța de judecată a conchis că vinovăția inculpatului, Ghimp Ion în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 251 și art. 244 alin. (2) lit. b) Cod penal, a fost stabilită dincolo de orice îndoială. În pofida acestui fapt, Ghimp Ion, pe capătul de învinuire în temeiul prevederilor art. 251 Cod penal, urmează a fi liberat de răspundere penală pe motivul expirării termenului de prescripție.

Prin prisma art. 60 Cod penal, art. 332 alin. (1), 391 alin. (1) pct. 6), 409 alin. (2) Cod de procedură penală, reieșind din faptul că de la data comiterii faptelor infracționale imputate inculpatului, a expirat termenul de 5 ani de tragere la răspundere penală, Colegiul a concluzionat cu privire la încetarea procesului penal pornit în privința lui Ghimp Ion în baza art. 251 Cod penal, în legătură cu expirarea prescripției tragerii la răspundere penală.

Cu referire la solicitarea procurorului privind admiterea acțiunii civile împotriva lui Ghimp Ion și încasarea sumei de 3 096 626 de lei în beneficiul statului a prejudiciului cauzat prin infracțiune, prin prisma art. 219, 221 Cod de procedură penală, Colegiul a reținut că aceasta urmează a fi admisă în principiu, urmând ca instanța de civilă să se expună asupra cuantumului despăgubirilor materiale.

De asemenea, Colegiul penal a reținut că prin sentința instanței de fond a fost admisă solicitarea acuzatorului de stat privind încasarea de la Ghimp Ion în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare în mărime de 78 871,47 de lei, or, în temeiul art. 277-229 Cod de procedură penală, Colegiul a considerat ca fiind nejustificate solicitările procurorului privind încasarea de la inculpatul Ghimp Ion a cheltuielilor judiciare pentru procedura de extrădare în sumă de 78 871,47 de lei or, acestea sunt cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale în vederea acumulării

probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, cheltuieli ce sunt trecute în contul statului.

13. La 26 decembrie 2019, procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Djulieta Devder, în temeiul pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs decizia, solicitând casarea acesteia în partea ce ține de admiterea în principiu a acțiunii civile și respingerea solicitării procurorului privind încasarea cheltuielilor de judecată, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, într-un alt complet de judecată.

În motivarea cerințelor sale a invocat că, instanța de judecată a dat o apreciere incorectă probelor prezentate de acuzare, mai mult în partea ce ține de admiterea în principiu a acțiunii civile și respingerea solicitării procurorului privind încasarea cheltuielilor de judecată, a specificat că decizia în această parte contravine normelor procesual penale.

În opinia acuzării, Colegiul nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 387 Cod de procedură penală, operând distorsionat în cazul dat cu alin. (3) al aceleiași norme, devreme ce nu au fost indicate care sunt cazurile excepționale ce condiționează admiterea în principiu a acțiunii civile.

Prin urmare în situația când instanțele de judecată au constatat vinovăția inculpatului Ghimp Ion de comiterea infracțiunii de evaziune fiscală, urmau să rețină în sarcina inculpatului și admiterea integrală a acțiunii civile, dat fiind că a fost exact stabilit cuantumul pretențiilor convenite.

Prin admiterea în principiu a acțiunii civile, inculpatul a beneficiat de un avantaj nemeritat ca această soluție să fie examinată ulterior în instanța civilă, deși evident că inculpatul este responsabil din punct de vedere civil, devreme ce rezultatul procesului penal a fost unul decisiv.

De rând cu cele expuse supra, acuzarea a criticat soluția colegiului penal și în partea ce ține de respingerea solicitării procurorului privind încasarea cheltuielilor de judecată, exprimate în cheltuieli suportate la executarea escortării lui Ghimp Ion din Federația Rusă la data de 28 noiembrie 2015, suma totală a acestora constituind 78 871,47 de lei.

La acest aspect, acuzarea a remarcat că efectuarea cheltuielilor de judecată într-o cauză penală este provocată de săvârșirea infracțiunii, care evident impune desfășurarea urmăririi și a judecării cauzei pentru aplicarea legii penale celui ce a comis-o, ca urmare, cheltuielile judiciare sunt imputabile inculpatului condamnat pentru săvârșirea infracțiunii, temeiul juridic fiind fapta sa infracțională, deoarece fără săvârșirea infracțiunii astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat.

Obligația inculpatului condamnat de a suporta cheltuielile judiciare este principială devreme ce săvârșirea infracțiunii atrage în mod inevitabil desfășurarea urmăririi penale și a judecării cauzei, inclusiv pentru a i se aplica infracțorului pedeapsa de a suporta cheltuielile judiciare îi revine acestuia în principal.

Trecerea cheltuielilor judiciare în contul statului la părerea acuzării intră în contradicție și cu prevederile art. 16 alin. (2) din Constituția RM.

14. La 27 decembrie 2019, prin intermediul oficiului poștal, a declarat recurs și avocatul Spînu Ludmila în interesele inculpatului Ghimp Ion, solicitând casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu adoptarea unei noi decizii de achitare a inculpatului.

Recurentul și-a întemeiat cererea pe prevederile art. 427, alin. (1), pct. 6), 8) și 9) Cod de procedură penală, indicând că apărarea a pledat în sensul nevinovăției lui Ion Ghimp, deoarece probele examinate în cadrul procesului nu pot direct să constate fapta prevăzută la art. 244 alin. (2) lit. b) Cod penal.

De altfel, a specificat că în faptele inculpatului lipsesc semnele și elementele componente de infracțiune incriminate, iar instanțele de judecată au preluat poziția acuzării în acest sens, fără a se expune asupra poziției apărării.

A indicat că instanța de apel a reținut precum că inculpatul a comis infracțiunile care se încadrează juridic în prevederile art. 244 alin. (2) lit. b) Cod penal, însă pentru o altă stare de fapt; probele prezentate și susținute în învinuire sunt irelevante, contradictorii și chiar presupuneri că a fost comisă o faptă de evaziune fiscală.

Totodată, recurentul a reiterat că este greșită argumentarea instanței de apel prin care a indicat că apărarea a declarat că Ghimp Ion nu poate fi tras la răspundere penală deoarece încălcarea acestuia este una stabilită de Codul fiscal, or, obligația fiscală stabilită prin metoda indirectă de către IFS constituie o sancțiune pentru faptul că s-a prezentat actele la IFS pentru a face verificarea totală, și deoarece Ghimp Ion nu mai era administrator la SC „Neigicom” SRL și nu avea interdicția de a înstrăina afacerea, IFS nu a acceptat deducerea cheltuielilor și a impus obligația de achitare a impozitului din suma cheltuielilor.

De asemenea, recurentul a specificat că pledează pentru lipsa în acțiunile lui Ghimp Ion a infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal, în cazul în care probele prezentate sunt insuficiente și nu pot în mod direct să constate fapta prevăzută la art. 251 Cod penal.

Mai mult a specificat că probele prezentate de acuzare și reținute de instanțele de judecată nu exclud orice dubiu.

15. Referință asupra recursurilor declarate, nu a fost depusă.

16. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestora, pentru considerentele expuse în contextul ce urmează.

Raționamentele instanței privind inadmisibilitatea recursurilor declarate, se întemeiază în drept pe dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, potrivit căreia instanța examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În conformitate cu prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

Reieșind din conținutul recursurilor declarate, Colegiul penal atestă, că titularii acestora invocă în calitate de temeiuri pentru casarea deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 9) Cod de procedură penală, care stabilesc, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile, când:

6) instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori

motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței;

8) nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde;

9) inculpatul a fost condamnat pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală.

Cercetând cursul procesului în instanța de apel și decizia emisă prin prisma temeiurilor invocate Colegiul penal nu a stabilit incidența nici a unui temei întrucât decizia instanței de apel este motivată, întemeiată legal și cuprinde abordarea tuturor argumentelor esențiale ridicate de părți spre soluționare precum și cercetarea multilaterală a fondului cauzei.

Reieșind din argumentele aduse prin prisma pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care stabilește, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, Colegiul penal constată că, temeiul menționat nu și-a găsit confirmarea, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414, 415, 417 alin. 8) Cod de procedură penală, hotărârea cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor relevante invocate în apelurile declarate, motivarea soluției corespunde dispozitivului hotărârii atacate, dispozitivul fiind expus clar și instanța de apel nu a admis nicio eroare gravă de drept.

Colegiul constată că temeiul prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod procedură penală la care se referă autorii recursurilor nu persistă în cauză, deoarece din decizia instanței de apel rezultă că probele administrate au fost analizate obiectiv și a fost dat răspuns la toate argumentele apărării expuse în apel.

Colegiul penal reține că instanța de apel, în baza probelor cercetate și verificate în ședința de judecată cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101, din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, corect ajungând la concluzia că faptele comise de către Ghimp Ion întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 244 alin. (2) lit. b) și art. 251 Cod penal.

La concluzia enunțată instanța de apel a ajuns în rezultatul cercetării tuturor probelor, descrise din decizia contestată, care au fost apreciate conform art. 101 Cod procedură penală, iar careva temei de a considera că concluzia instanței de apel este eronată la caz lipsește.

Astfel, se constată că, în cauză s-a stabilit că, inculpatul Ghimp Ion prin acțiunile sale a comis infracțiunea prevăzută la art. 244 alin. (2) lit. b) și art. 251 Cod penal, fiind dovedită vinovăția acestuia, după cum rezultă din decizia instanței de apel, care s-a pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și de drept și just și-a motivat

concluzia prin cumulul de probe pertinente, concludente și utile, administrate pe parcursul judecării cauzei și ulterior apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, în mod obiectiv.

Conținutul probelor și admisibilitatea lor, este analizată în textul hotărârii judecătorești atacate, reflectate în decizia instanței de apel, instanța de apel expunându-se în mod argumentat și asupra motivelor relevante invocate în apel, argumente pe care instanța de recurs le acceptă și le însușește.

Temeiuri de a pune la îndoială legalitatea și veridicitatea acestor probe și argumente nu s-au stabilit în instanța de recurs.

Astfel, Colegiul penal conchide, că instanța de apel n-a comis eroarea de drept invocată de către recurenți, deoarece eroarea gravă de fapt constă în stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerație a probelor, care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora.

Colegiul penal, menținând decizia contestată, reține că instanța de apel și-a argumentat soluția, deoarece vinovăția inculpatului a fost confirmată prin probele administrate, care la rândul său au fost detaliat cercetare și analizate de către instanța de apel.

Instanța de recurs relevă, că argumentele recurentului invocate în recurs, precum că lipsesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 244 alin. (2) lit. b) și art. 251 Cod penal, în acțiunile inculpatului Ghimp Ion au fost obiect de dispută în cadrul judecării cauzei, asupra căroră instanța s-a expus minuțios și detaliat în decizia contestată, chestiune ce prin sine respinge invocarea temeiului prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală.

Mai mult, Colegiul penal a stabilit o motivare amplă și întemeiată a deciziei, motivare pe care instanța de recurs o însușește, ce este în concordanță cu practica CtEDO, ce în pct. 37 a hotărârii Albert vs România din 16 februarie 2010, în care a statuat că art.6 §1, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct.61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Astfel, instanța de recurs relevă, că argumentele recurenților invocate în recursurile declarate, au fost obiect de studiu în cadrul instanței de apel, asupra căroră s-a formulat și s-a punctat minuțios și veridic răspunsurile asupra tuturor alegațiilor recurenților.

Generalizând cele expuse mai sus și constatând, că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanța de apel în privința inculpatului Ghimp Ion, de către instanța de recurs nu este identificată vreo eroare gravă de drept, care ar putea servi drept temei de casare a hotărârii judecătorești atacate prin prisma temeiurilor de casare invocate și prevăzute de pct. 6), 8) și 9) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și prin urmare, se impune inadmisibilitatea recursurilor declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Devder Djulieta și de către avocatul Spînu Ludmila în interesele inculpatului Ghimp Ion.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscriptie Chişinău, Devder Djulieta și de către avocatul Spînu Ludmila în interesele inculpatului Ghimp Ion, împotriva deciziei din 30 octombrie 2019 a Colegiului penal al Curții de Apel Chişinău, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 30 iulie 2020.

Președintele ședinței,
judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Iurie Bejenaru

Mariana Pitic